

عنوان مقاله:

فارسی میانه

محل انتشار:

کنگره ملی پژوهش های کاربردی علوم انسانی اسلامی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

سیدفرید خلیفه لو - استادیار گروه زبان و ادبیات انگلیسی، دانشگاه سیستان و بلوچستان

کوروش کریمی - کارشناسی ارشد زبانشناسی همگانی، سازمان آموزش و پرورش استان کردستان، منطقه سریشآباد

خلاصه مقاله:

پارسی میانه یا فارسی میانه، زبان ایرانی است که در دوره اشکانی و ساسانی در ایران رایج بوده و واسطه‌ی زبانهای پارسی باستان و پارسی نو است. میان زبان فارسی میانه که معمولاً آن را پهلوی خوانند و فارسی نو که زبان رایج کنونی است زبان دیگری فاصله نیست. دوره رسمی این زبان نهمصد سال است، یعنی از سال 052 ق. م. با سر کار آمدن نخستین اشک، سرسلسله‌ی اشکانیان که از پارت خراسان برخاست، 151 میلادی برابر با 11 هجری قمری که سال کشته شدن یزدگرد سوم آخرین پادشاه دودمان ساسانی است که از فارس بودند. به این مدت باز باید چند قرن دیگر افزود زیرا در قرن سوم و چهارم هجری نیز چند کتاب بسیار گرانبها به زبان پهلوی نوشته شده و امروز از اسناد خوب و پرمایه این زبان به شمار میرود. آنچه امروز از این زبان در دست داریم از روزگار ساسانیان یا از قرون اول هجری است. این آثار عبارتست از سنگ نبشته‌ها و سکه‌ها و نگین‌ها و مهرها و ظرفها و کتابها، و گمان نمیرود کمتر از ده هزار لغت غیرمکرر در آنها بهکار رفته باشد، و این خود گنجینه گرانبهایی است. در پژوهش حاضر علاوه بر بررسی سیر تاریخی گفته شده به برخی از ویژگیهای دستوری، واژگانی و نوشتاری این دوره‌ی زبانی نیز پرداخته خواهد شد.

کلمات کلیدی:

پارسی میانه، اشکانی، دستور، نگارش، زبان پهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/390969>

